

[Lone Dybkjær]

anden art. Det var den ene side af familiesituationen, som var generel.

Den anden side, jeg vil tage frem, af de tilbud, vi skal give generelt, som også vil gælde alle faser, er for det første, at det bør være tilbud og ikke direkte og indirekte tvang. Som det andet bør der være tale om medbestemmelse og ikke formynderi. Vi skal med andre ord lade forældrene være medbestemmende om, hvilken daginstitution eller hvilken pasningsform de ønsker for deres børn, naturligvis efter samtale, rådgivning og vejledning, men alligevel med accept af, at forældrene nok til syvende og sidst efter sådanne samtaler ved bedst.

Det tredje er, at vi skal være fleksible og ikke skabe ensartede løsninger, hverken for hele landet eller for de enkelte steder, for det er ikke de samme løsninger, der skal til i storbyer som på landet, og det er ikke de samme løsninger, der skal til, om man lever i en kernefamilie, et kollektiv eller er ene med sine børn.

Det fjerde, som nogle har været inde på, er, at det er vigtigt, at der bliver mulighed for forældrene for at gå ind i det frivillige arbejde. Men så må de altså også have tid til det. Det kan ikke nytte noget, som hr. Dyremose siger, at alt skal foregå på frivillighedens basis, når forældrene ikke har en jordisk chance for overhovedet at deltage i det på grund af manglende tid.

Ser vi på de konkrete foranstaltninger, man fra det offentlige side skal iværksætte ud over det, jeg allerede har nævnt med nedsat arbejdstid osv., ja, så bliver det inden for de sociale områder navnlig det, som børnekommissionen er kommet frem med om uvidet barselorlov, orlov i forbindelse med sygdom osv., og jeg ser frem til den diskussion, vi skal have om dette punkt.

Når vi ikke fra radikal side har fremsat noget barselorlovsforslag dette år, så er det, fordi vi i modsætning til sidste år har villet afvente regeringens forslag på dette punkt, sådan som statsministeren bebudede i sin åbningstale.

Så er der spørgsmålet om pædagogiske tilbud også i den fase, hvor man efter al sandsynlighed vil få forslag frem om, at det er nyttigt med tilbud af pædagogisk art til børn fra 2-3 års alderen, og hvor det afgørende for forældrene jo er, at de kan være trygge for børnene, ikke blot med hensyn til

den fysiske sikkerhed, den kan de såmænd være trygge nok ved i dag, men nok så meget med hensyn til børnenes udvikling i den periode, de ikke tilbringer sammen med forældrene.

Det tredje område – det undrede mig lidt, at kulturministeren ikke nævnte det – er det kulturelle område, selvfølgelig det, der foregår på børneområdet, og her navnlig hvilken indflydelse TV rent faktisk har på børn. Det ved vi ikke så forfærdelig meget om. Vi har nogle undersøgelser, der viser noget om, at man ved at give noget undervisning kan øge børns viden ved hjælp af TV; det er navnlig i USA, det er forsøgt. Man ved stort set, at de sociale forskelle og de forskelle, der er betinget af det sociale, holder sig nogenlunde konstante, men vi ved ikke ret meget om, hvad det betyder, at børn ser så meget TV, som de gør i dag, og det er jo en ny situation i forhold til for 10-20 år siden. Her tænker jeg navnlig på, hvilken betydning den passivitet har, der, alt andet lige, trods alt er, når man ser på de TV-tilbud, der er i dag. Jeg vil godt høre, om man et eller andet sted arbejder med disse spørgsmål.

For de 6-16-årige kunne man fremhæve en del ting. Der har allerede fra undervisningsministerens side været nævnt noget vedrørende folkeskolen, men jeg vil navnlig fremhæve ét problem, og det er betydningen af det sikre fysiske miljø. Der tror jeg at vi aldrig på noget tidspunkt kan skabe ordentlige betingelser for de 6-16-årige, hvis ikke vi sikrer – også for forældrenes skyld – at børnene rent faktisk kan færdes trygt i trafikken. Det er mere end ødelæggende for børn og forældre, at børnene er totalt afhængige af, at forældrene mere eller mindre er i stand til at køre dem rundt til alle de aktiviteter, som de ønsker at deltage i, og vi ved, at det meget ofte skaber konflikter i familierne.

Det er altså, som om der, hvis ikke vi skal indskrænke det lidt mere, f. eks. til de 9-14-årige, er særlige problemer med hensyn til tilbuddene og det, at forældrene ikke har tid nok til at vejlede børnene med hensyn til tilbuddene, og det, at børnene faktisk ikke er sikre i trafikken. Man er nervøs, så snart man sender i hvert fald de 8-, 9-, 10-, 11-årige ud på egen boldgade. Det er nok mere indirekte ødelæggende, end man er opmærksom på.